

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Het grote, kleurrijke huis van Lotte

In een klein stadje waar iedereen elkaar kende, stond een groot, opvallend huis. Het was groot en kleurrijk maar een beetje vervallen. Het huis leek wel een beetje op villa Kakelbont. Sinds kort woonde daar een meisje genaamd Lotte met haar ouders, en oh, hoe ze zich soms schaamde voor haar huis.

Lottes ouders hielden van kleuren. Als er iets kapot ging, repareerden ze het zelf met plakjes hout in felgele of babyblauwe verf. Het dak was een regenboog van kleuren, en de deur had een vrolijke paarse tint. Maar het was niet alleen het huis dat anders was; de tuin was ook een ware wildernis. Bomen groeiden waar ze wilden, en de bloemen dansten in alle mogelijke richtingen.

Lotte vond het heerlijk om in de tuin te spelen, maar ze was nog een beetje verlegen om haar nieuwe vriendjes uit te nodigen. Ze dacht dat ze haar huis gek zouden vinden en haar zouden uitlachen.

Op een zonnige dag hoorde

Lotte het gelach en gegil van schoolkinderen buiten haar huis. Ze was op haar veranda aan het spelen. De kinderen keken naar de bomen en bloemen en wezen naar het kleurrijke dak. Lotte dacht dat ze haar huis aan het uitlachen waren en wilde snel naar binnen gaan, maar toen riep een van de kinderen naar haar.

"Hoi! Mogen wij komen spelen?" vroeg hij.

Lotte keek verrast maar ook blij. "Spelen? Hier?" vroeg ze, haar ogen groot van verwondering.

"Ja, jullie mogen overal spelen! Jullie mogen rennen, springen en in de bomen klimmen!" riep Lotte opgewonden.

De kinderen hadden de tijd van hun leven. Ze klommen in de bomen, sprongen in de plassen en lachten tot ze niet meer konden. Lotte's huis was niet gewoon een huis; het was een speelparadijs!

"Mogen we morgen weer komen spelen?" vroegen de kinderen toen het tijd was om te gaan.

Lotte's hart zwol van trots en geluk. "Natuurlijk! Kom zo vaak als je wilt!"

Vanaf die dag was Lotte's huis de favoriete speelplek van alle kinderen in de stad. Lotte was niet langer verlegen of beschaamd over haar huis; ze was er trots op. Ze realiseerde zich dat het oké was om anders te zijn. Haar huis was misschien niet zoals de anderen, maar dat maakte het juist speciaal en uniek.